

Han havde paany i Henrykkelse draget hende ind til sig, og hun lagde træt sit Hoved paa hans Skulder og lukkede Øjnene.

„Ak ja,“ fortsatte han. „Hvor er dog i Grunden alt andet i Livet betydningsløst og ligegyldigt i Sammenligning med de Gøder, der saa at sige er ens for alle — rige som fattige — og som gror ud af Tilværelsen saa selvfølgeligt som Frugterne ud af et Træ. Der er noget bagvendt i Livsværdiernes Rangforordning — ogsaa indenfor det moderne Samfund. Jeg priser mig lykkelig over, at jeg har indset det i Tide. For jeg var sandelig nær bleven stikkende i Dyndet!“

Jakobe fik igen lidt Uro paa sig. Til Trods for, at det i Grunden kun var hendes egne Ord, han her havde gentaget, ja netop dem, hun engang havde drømt om at høre af hans Mund, saa opskræmte de hende nu. Hun havde jo i Mellemtiden selv forandret sig. Særlig havde disse sidste Dage ændret meget i hendes Syn paa de saakaldte „sande Livsværdier“.

„Jeg tror, du bedømmer Forholdene urigtigt,“ sagde hun med en fremmed Haardhed i Stemmen.

„Saa se dig om og sig mig, om ikke Egennytte, Forfængelighed, Brutalitæt, Herskesyge o. s. v. er lige saa grundfæstede Magter i det nye Samfund som i det gamle?“

„Ja — hvorfor skulde de ikke være det?“

„Hvorfor?“

„Ja, — den Slags Egenskaber hører nu engang til de menneskelige Drivkræfter, der fører Verden fremad. Derfor kan de vist heller ikke være slet saa fordømmelig, som man gerne gør dem til.“

Per lo. Han opfattede hendes Ord som Spøg.

„Naa, du mener maaske, at de er ligefrem paaskønnelsesværdige?“

„Jeg veed ikke. Er det dog ikke simpelthen dem, hvorpaa Menneskenes Velfærd beror?“

Nu forstod Per paa Tonen, at det var Alvor, og han saae overrasket paa hende. Men han var ikke oplagt til Kiv og slog Sagen hen i Løjer.